

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Land Oberösterreich

Kostja: ČEZ, a. s.

Kohtuasja ese

Eelotsusetaotlus — Oberster Gerichtshof — Brüsseli konventsiooni artikli 16 punkti 1 alapunkti a tõlgendamine — Ainupädevus kinnisvaraga seotud *in rem* õigusi puudutavate menetluste puhul — Ennetav hagi, mille eesmärk on lõpetada kahjulike mõjutuste levimine põllumajanduslikule maavaldusele naabruses asuvast tuumajaamast, mis asub sellise riigi territooriumil, mis ei ole liikmesriik

Resolutiivosa

27. septembri 1968. aasta konventsiooni kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades, mida on viimati muudetud 29. novembri 1996. aasta konventsiooniga Austria Vabariigi, Soome Vabariigi ja Rootsi Kuningriigi ühinemise kohta, artikli 16 punkti 1 alapunkti a tuleb tõlgendada nii, et selle sätte kohaldamisala ei hõlma hagi, mille eesmärk sarnaselt põhikohtuasjas Austria tsiviilseadustiku (*Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch*) § 364 lõike 2 alusel esitatud haviga on takistada kahjulike mõjutuste levimist, mis kahjustavad või võivad kahjustada hagi esitaja omandis olevaid kinnisasju ja mis on tingitud vara asukoha suhtes naaberrigi territooriumil asuvast tuumajäätisest pärinevast ioniseerivast kiirgusest.

(¹) ELT C 251, 9.10.2004.

Euroopa Kohtu (suurkoda) 16. mai 2006. aasta otsus (Court of Appeal'i (Civil Division) (Ühendkuningriik) eelotsusetaotlus) — Yvonne Watts, The Queen versus Bedford Primary Care Trust, Secretary of State for Health

(Kohtuasi C-372/04) (¹)

(Sotsiaalkindlustus — Riigi rahastatav siseriiklik tervishoiusüsteem — Teises liikmesriigis tekkinud ravikulud — EÜ artiklid 48-50 ja artikli 152 lõige 5 — Määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikkel 22)

(2006/C 165/11)

Kohtumenetluse keel: inglise

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Court of Appeal (Civil Division)

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Yvonne Watts, The Queen

Kostjad: Bedford Primary Care Trust, Secretary of State for Health

Kohtuasja ese

Eelotsusetaotlus — Court of Appeal (Civil Division) — EÜ artiklite 48, 49, 50, 55 ja 152 lõike 5 ja nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes, muudetud ja ajakohastatud nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 (EÜT 1997, L 28, lk 1; ELT eriväljaanne 05/03, lk 6), artikli 22, ning nõukogu 21. märtsi 1972. aasta määruse (EMÜ) nr 574/72, millega määratakse kindlaks määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate ja nende pereliikmete suhtes rakendamise kord, muudetud ja ajakohastatud määrusega nr 118/97, tõlgendamine — Teises liikmesriigis, kui see, kus asub pädev asutus, eelneva loa kantud haiglaravi kulude tagasimaksmise tingimused

Resolutiivosa

1. Nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes, muudetud ja ajakohastatud nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97, artikli 22 lõike 2 teist lõiku tuleb tõlgendada nii, et selleks, et pädeval asutusel oleks õigus haiglaravi ooteaja põhjendusel keelduda andmast sama artikli lõike 1 punkti c alapunktis i sätestatud luba, peab pädev asutus tõendama, et ooteaeg ei ületa ajavahemikku, mis on õigustatud asjaomase isiku kliiniliste vajaduste objektiivse arstliku hinnangu alusel, võttes arvesse kõiki tegureid, mis iseloomustavad tema haigusseisundit loataotluse esitamise või uuendamise ajal.

2. EÜ artikkel 49 on kohaldatav olukorrale, kus haiglaravi vajavas seisundis isik läheb teise liikmesriiki ja saab seal tasulist haiglaravi, ilma et oleks vaja uurida, kas selle isiku kindlustanud riikliku süsteemi raames osutatav haiglaravi on teenuste vaba osutamist käsitlevate sätete mõttes teenus.

EÜ artiklit 49 tuleb tõlgendada nii, et see ei välista seda, et teise liikmesriigi haiglas saadud haiglaravi kulude hüvitamine sõltub eelneva loa saamisest pädevalt asutuselt.

Eelneva loa andmisest keeldumise aluseks ei saa olla üksnes ravijärjekord, mille eesmärk on haiglaravi pakkumise planeerimine ja korraldamine vastavalt varem kindlaks määratud üldistele kliinilistele prioriteetidele, ilma et antaks objektiivset arstlikku hinnangut patsiendi haigusseisundile, haigusloole, haiguse võimalikule kulule, valuude suurusele ja/või puude laadile loataotluse esitamise või uuendamise ajal.

Kui ravijärjekorrast tulenev ooteaeg ületab õigustatud ooteaja, võttes arvesse eespool loetletud asjaoludele antud objektiivset arstlikku hinnangut, ei või pädev asutus taotletud loa andmisest keelduda, tuues põhjenduseks ravijärjekorrad, ravimist vajavate haigusjuhtude kiireloomulisusega seotud prioriteetide tavalise järjestuse segipaiskamise, asjaolu, et kõnesoleva riikliku süsteemi raames osutatakse haiglaravi tasuta, kohustuse eraldada spetsiaalseid rahalisi vahendeid teises liikmesriigis saadava haiglaravi kulude hüvitamiseks ja/või sellise ravi kulude ja pädevas liikmesriigis osutatava võrdväarse ravi kulude võrdluse.

3. EÜ artiklit 49 tuleb tõlgendada nii, et kui pädeva liikmesriigi õigusaktid näevad ette riikliku tervishoiuteenistuse raames tasuta haiglaravi ja kui sellise ravi kulude täielikku hüvitamist ei näe ette selle liikmesriigi õigusaktid, kus kõnesoleva tervishoiuteenistuse kindlustatud patsiendile on antud või oleks pidanud antama luba saada haiglaravi nimetatud teenistuse kulul, peab pädev asutus hüvitama patsiendile võimaliku erinevuse, mis on võrdväarse ravi objektiivselt mõõdetud kulude — viibimiskohajärgses liikmesriigis saadud ravi eest võetud kogusumma piires — ja summa vahel, mida selle liikmesriigi pädev asutus on kohustatud määruse nr 1408/71, muudetud ja ajakohastatud nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega nr 118/97, artikli 22 lõike 1 punkti c alapunkti i alusel hüvitama, pädeva asutuse kulul vastavalt selle liikmesriigi õigusnormidele.

Määruse nr 1408/71 artikli 22 lõike 1 punkti c alapunkti i tuleb tõlgendada nii, et õigus, mille see annab patsiendile, puudutab ainult kulusid, mis on seotud raviga, mida patsient sai viibimiskohajärgses liikmesriigis — haiglaravi puhul tähendab see meditsiiniteenuste maksumust ning nendega lahutamatu seotud kulusid, mis tulenevad patsiendi haiglas viibimisest ravi saamise eesmärgil.

EÜ artiklit 49 tuleb tõlgendada nii, et patsiendil, kellele on antud luba minna haiglaravi saamiseks teise liikmesriiki või kellele on loa andmisest keeldunud ning hiljem on tuvastatud keeldumise põhjendamatus, on õigus pädevalt asutuselt nõuda ravi saamise eesmärgil toimunud piiriülese liikumisega seotud kõrvakulude hüvitamist ainult juhul, kui pädeva liikmesriigi õigusaktidega on riiklikule süsteemile pandud vastav kohustus hüvitada selle süsteemi alla kuuluvas kohalikus haiglas osutatud ravi.

4. EÜ artikli 152 lõikega 5 ei ole vastuolus nii määruse nr 1408/71, muudetud ja ajakohastatud nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega nr 118/97, artiklist 22 kui ka EÜ artiklist 49 tulenev pädeva asutuse kohustus anda riikliku tervishoiuteenistuse kindlustatud patsiendile luba saada selle teenistuse kulul haiglaravi teises liikmesriigis, juhul kui ooteaeg ületab õigustatud aja, võttes arvesse asjaomase patsiendi seisundile ja kliinilistele vajadustele antud objektiivset arstlikku hinnangut.

Euroopa Kohtu (kolmas koda) 11. mai 2006. aasta otsus (Court of Appeal'i (Civil Division) (Ühendkuningriik) eelotsusetaotlus) — Commissioners of Customs & Excise, Attorney General versus Federation of Technological Industries jt

(Kohtuasi C-384/04) ⁽¹⁾

(Kuuks käibemaksudirektiiv — Artikli 21 lõige 3 ja artikli 22 lõige 8 — Siseriiklikud meetmed, mille eesmärk on võidelda maksudest kõrvalehoidumisega — Käibemaksu tasumise solidaarne vastutus — Teise ettevõtja poolt tasumisele kuuluva käibemaksu kohta tagatise andmine)

(2006/C 165/12)

Kohtumenetluse keel: inglise

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Court of Appeal (Civil Division)

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: Commissioners of Customs & Excise, Attorney General

Kostja: Federation of Technological Industries jt

Kohtuasja ese

Eelotsusetaotlus — Court of Appeal (Civil Division) — Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas (EÜT L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 23) tõlgendamine — Artikli 21 lõike 3, mille kohaselt võivad liikmesriigid ette näha, et maksu tasumise eest vastutab solidaarselt muu isik peale maksu tasumise eest vastutava isiku, ulatus — "Karusselli" tüüpi pettused

Resolutiivosa

1. Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas, mida on muudetud nõukogu 17. oktoobri 2000. aasta direktiiviga 2000/65/EÜ ja nõukogu 20. detsembri 2001. aasta direktiiviga 2001/115/EÜ, artikli 21 lõiget 3 tuleb tõlgendada nii, et see lubab liikmesriigil vastu võtta selliseid õigusnorme nagu

⁽¹⁾ ELT C 273, 6.11.2004.